

تاثیر عبادت مادر بر کودک / کودک را با رفتار دینی خود پرورش دهید

کودک در سایه عبادت مادر با ملاک های ایمانی ثابت و استوار بزرگ می شود، از رذیلت ها و پستی ها دور می شود ...

کودک در سایه عبادت مادر با ملاک های ایمانی ثابت و استوار بزرگ می شود، از رذیلت ها و پستی ها دور می شود و اثر عبادت های مادر حتی پس از مرگش در ذهن فرزندش اثر دارد.

به گزارش خبرگزاری مهر، "مادری" وظیفه ای سنگین و انجام آن توأم با مسائل و مشکلات است. مادر در طی مراحل متعدد تربیت کودک نیازمند است که بردبار و در برابر دشواری ها مقاوم و در برابر ناکامی ها خوددار باشد. بر این اساس مادر بدون پیوند با خداوند متعال نمی تواند به خوبی از عهده انجام وظیفه برآید و کار دشوارش را به پایان رساند.

عبادت ایجاد پیوند با خداست و برای مادر فرصتی است تا نفسی تازه کند و با قدرت و تلاشی جدید به کارش ادامه دهد. عبادت برای مادر ضروری است و بدون آن کار مادر ناقص است. از سوی دیگر مادر نیازمند است که خیر مطلق برای کودک باشد و به انتظار پاداش و به چشمداشت جبران آینده طفل از زحمات خود نباشد. در چنین صورتی او باید خالصانه کار کند و جز خیر و خوبی نخواهد و غیر از خدای پاداش نطلبد.

از سوی دیگر مادر الگوی کودک است و اگر بخواهد نسل سالم به جامعه تحویل دهد چاره ای ندارد جز آنکه به خدا مومن و معتقد و دائما در ترمین عبادتی باشد. ضروری است از حرص و آز، ستیزه کاری ها، غرور ها دور و بر کنار باشد. لغزش و انحراف در زندگی نداشته و برای فرزندان خیر و سعادت محض باشد.

وقتی مادر با خدا پیونددی خالصانه داشته باشد راستی و زیبایی پدید می آید، منافع خود را نادیده می گیرد و سود فرزندان را می طلبد. به هر حال هنگامی که اساس فکر مادر پیوند با خدا باشد زندگی رنگ و جهتی معین پیدا می کند و فرزندش نیکو پرورش می یابد.

آنچه از عبادت مادر مورد نظر است پیوندی دائمی با خداست، منظور این است که وجهه نظر مادر در تربیت فرزند و در انجام فعالیت های روزمره خدا باشد و ایمان به آفریننده مطلق پایه و اساس محکمی برای انجام وظیفه و تلاش باشد و فقط از او پاداش بطلبد. چیزی که در این عبادت مهم است وجود عشق و علاقه مداوم است، یادآوری قلبی خداست آنچنان که جلوه و اثرش در فکر و زندگی مادر عیان شود.

رمز عبادت ایجاد قدرت است، از آن بابت که احساس تعلق و وابستگی به قدرتی بزرگ خود قدرت آفرین است. آدمی در طریق عبادت خود را به خدا وابسته می کند عزت و برتری را از او می خواهد و از هر آلودگی به او پناه می برد، جهت فعالیت خود را به سوی او سوق می دهد و خود را به حقیقت به او متصل می سازد، پس دارای احساس قدرت و بر اساس آن دور از هوای نفس و تبعیت از هوی است.

آنچه در عبادت مادر مطرح است، همه اش شب زنده داری، بی خوابی و تسبیح گفتن نیست، قرآن خواندن، دعا گویی، ذکرها، روزه داری همه و همه عبادت است ولی مهمتر از آن جنبه عملی و دخالت دادن معنی در تمام فعالیت زندگی است. در انجام عبادت عمل و رفتار مهم است. صد سخن مادر در زمینه عبادت خدا به اندازه یک عمل چند لحظه ای در کودک نافذ نیست. صد بحث در مورد نماز به اندازه یک نماز خواندن نمی آرد. روح دینی را باید از طریق عمل به کودک تزریق کرد نه از راه حرف و سخن.

روح خلوص و خصوص مادر در حین عبادت، تضرعات و خیرخواهی او، بیداری و شب زنده داری هایش، عمل و رفتار اسلامی در کودک موثر است. او در سایه عبادت شخصیتی مستقل با ملاک های ایمانی ثابت و استوار پیدا می کند. از رذیلت ها و پستی ها دور می شود و همین خصایص در فرزند او اثر می گذارد و او را آنچنان می پروراند. از سوی دیگر وقتی شیر مادر به همراه یاد خدا وارد دهان کودک می شود به هنگامی که دوران حملش با ذکر و یاد الهی باشد و به موقعی که مادر در زندگی روزمره خدا را به یاد داشته و به یاد کودک اندازد فرزندش غارتگر، کثیف و پست بار نمی آید و ارزشهای انسانی را فدای مقاصد شخصی نمی کند.

اثر فعالیت های عبادتی مادر همه گاه حتی پس از مرگش در ذهن کودک نقش بسته است و آدمی را به یاد آن می اندازد. امام

مجتبی (ع) درباره مادر بزرگوارش می گوید: شبها تا به صبح او را در محراب عبادت می دیدم که سرگرم دعا بود و اول همسایه را دعا می کرد.